

7

MOJE SĚGRA JE

UPÍR

Z pekla štěstí

Sienna Mercerová

COOL
BOO

Moje ségra je upír 7 Z pekla štěstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sienna Mercerová
Moje ségra je upír 7 – Z pekla štěstí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

MOJE SÉGRA JE
UPÍR

7

Z pekla štěstí

Sienna Mercerová

OBSAH

KAPITOLA 1	7
KAPITOLA 2	23
KAPITOLA 3	44
KAPITOLA 4	67
KAPITOLA 5	83
KAPITOLA 6	103
KAPITOLA 7	123
KAPITOLA 8	142
KAPITOLA 9	156
KAPITOLA 10	170
KAPITOLA 11	184

Se zvláštním poděkováním Sáře O'Connorové

*Za všechny ty praštěné tučňáky:
minulé, současné i budoucí.*

❧ KAPITOLA I ❧

Olivia Abbottová se trochu usmála. Fialové krokusy v záhonech podél chodníku měly stejný odstín jako její minišaty. Městečko Franklin Grove konečně setřásalo sníh a ve vzduchu bylo cítit jaro.

Zdalo se, že její dvojče, Ivy Vegovou v těžkých černých botách, zaujalo spíše balancování na černé asfaltové čáře klikatící se mezi betonovými deskami než pozorování květin.

„Kam nás to vede?“ zašeptala Olivia směrem k Ivy.

Pan Vega, jejich biologický táta, kráčel několik kroků před svými dcerami, jako by ho sledoval lovec upírů. Požádal je o další biorodinné setkání, ale neřekl jim proč.

„Doufám, že někam, kde je tma a ticho,“ řekla Ivy také šeptem a bledou rukou si zakrývala své silně nalíčené oči. „Z toho slunce mě bolí hlava.“

„Nedělej ze sebe takového pouštevnicka, Ivy,“ utahovala si z ní Olivia. Ačkoli byly úplně odlišné, měla Olivia svou sestru gotičku nadevše ráda.

„Pojďte, holky,“ vyzval je pan Vega a sako se mu zatřepotalo, jak na ně zamával. „Na poledne máme rezervovaný stůl u Pána koktejlů.“

Ivy zavrávala, až jí dlouhé tmavé vlasy létaly kolem hlavy. „Cože?“

Olivii to překvapilo také. „Ale naposledy...“ Naposledy si pan Vega omylem objednal koktejl, ke kterému patřilo i vystoupení celé restaurace, což Olivii nevadilo. Ale pro každého pořádného upíra to byla noční můra a pana Vegu to naprosto ponížilo.

„To byla jen trocha zábavy,“ mávl rukou pan Vega, odkašlal si a podíval se jiným směrem.

„Pozor, zombie!“ zvolala Ivy a předstírala, že je vyděšená. „Zombíci ovládli město!“

„Neblbni, Ivy,“ řekl jí pan Vega.

„Určitě jsi zombie,“ odsekla. „Můj táta by se nikdy dobrovolně nevrátil na to nejkrálíkovatější místo ve městě. Bez urážky, Olivie.“

Olivia se vůbec neurazila. Všichni upíři ve Franklin Grove, jako Ivy a pan Vega, říkali neupírům, jako byla ona, králíci.

„Ale prosím tě,“ zabručel pan Vega. „Vždyť to nebylo tak hrozné.“

Co ho proboha mohlo přimět se vrátit k Pánovi koktejlů? přemýšlela Olivia. Možná zombie neovládly město, ale něco se tu rozhodně dělo. Už několik týdnů obě sestry nad něčím přemýšlely. Na začátku roku jim pan Vega tvrdil, že jede na pár týdnů do Dallasu, ale Ivy zahlédla na jeho kufru nálepku s nápisem LAX – kódem pro letiště v Los Angeles. Olivia nemohla přijít na to, proč by před nimi měl takové tajemství.

„Ty!“ zavelel něčí hlas.

Olivia se ohlédla a uviděla ženu v tmavě fialovém kostýmku a hnědých kozačkách na

podpatku, jak drží telefon u ucha a ukazuje přímo na ni.

Byla to Amy Tellerová, agentka nejslavnějšího herce Jacksona Caulfielda, který byl taky náhodou Oliviiin kluk. Přišla k nim a pan Vega se zastavil.

„Ne ty. Už jsem ti to řekla,“ křičela do telefonu, „Jackson Caulfield nehraje ve zvířecích kostýmech.“ Típla telefon a znovu ukázala na Olivii. „Ty mi můžeš pomoci.“

Olivia polkla. „Jo, jasně. Co potřebujete?“

„Nějakou slušnou kavárnu,“ vyštěkla Amy.

„Myslím, že v Ukecaným masu kávu mají,“ navrhla Olivia. Ona sama byla spíš na ovocné šťávy.

Z Amyiny kabelky se ozvalo cvrlikání. Vytáhla jiný mobil, podívala se na displej a pak telefon hodila zpátky do kabelky. Zjevně se rozhodla, že ať je to kdokoli, nestojí za to, aby se s ním bavila. „A udělají mi tam sojové latté?“ ptala se Amy dál.

Ivy si odfrkla. „To pochybuju.“

Ukecaný maso bylo tajné upíří zařízení, které zajišťovalo jídlo pro masožravce. Olivia si tam sice

mohla dát celkem dobrý salát, ale slovo „sója“ na lístku rozhodně neměli.

Najednou se ozvaly vibrace a Amy z kabelky vytáhla třetí mobil. „Tohle musím vzít.“ Otočila se k nim zády a odkráčela pryč. „Georgi, zlato!“ cukrovala.

„Měli bychom si pospíšit,“ naklonil se pan Vega k Olivii. „Já, ehm, nechci přijít o náš oblíbený stůl.“

Při tom nadšení, které pan Vega nasadil, pojala Olivia o to větší podezření. Normálně připomínal spíš rozmrzelé housle než čipernou trumpetu, takže něco se určitě dělo.

„Tak jo,“ Olivia zamávala na Amy, ať jde za nimi.

Brzy nato se na obzoru objevil neonový nápis Pána koktejlů, na kterém blikalo „Ovocňózní!“ Když přecházeli parkoviště, zdálo se, že pan Vega zírá na všechny kolem. Amy se vysokým hlasem chichotala při hovoru s Georgem (ať to byl kdokoli) a Ivy stále mumlala něco o zombiích.

Tak dneska bude asi fakt divnej den, pomyslela si Olivia.

„Čau zlato,“ zavrkala Amy a otočila se k Olivii. „Za to můžeš ty, že teď trčím v téhle mrňavé díře. Pomocť mi najít hrnek slušného kafe je to nejmenší, co pro mě můžeš udělat.“

Amy měla pravdu. Jackson i jeho rodina chtěli pryč z Hollywoodu a on své rodiče přesvědčil, že Franklin Grove je nejlepší volba, protože je tam dobrá škola a klidný životní styl.

Při tom pomyšlení měla Olivia chuť zbytek cesty poskakovat.

„Madam,“ vložil se do toho pan Vega. „V našem městečku jsou doopravdy ukryté hromady skvělých věcí.“

„Když tu věc nemůžete najít,“ opáčila Amy, „jak může být skvělá?“

„A co kdybyste si dala koktejl?“ navrhl pan Vega.

Olivia byla ohromená. Pan Vega se stal mluvčím Pána koktejlů!

„To je fuk,“ mávla rukou Amy. „Jen mi řekni, kde je Jackson.“

Olivia pokrčila rameny. „Asi je s Brendanem.“

„A kdo je Brendan?“

„To je můj kluk,“ přidala se Ivy.

Amy přivřela oči. „A co dělají?“

„Nejspíš se jen tak poflakují,“ odhadovala Olivia.

„Jackson se jen tak nepoflakuje.“ Změřila si Ivy odshora dolů a prohlížela si její černé kapsáče a tričko s lebkou a zkříženými hnáty. „Ještlí se z něj stane gotik, nikdy ti to neodpuštím. Už takhle odmítl jednu vysokorozpočtovou minisérii s názvem *Útočník*.“

„Opravdu?“

„V létě by se tak dostal do Petrohradu,“ pokračovala Amy. „Místo toho se ale chce účastnit konkurzu na školní představení *Romea a Julie*. Školní představení!“

Olivia se zazubila, když Amy nasupeně odkráčela.

„Ta ženská potřebuje dovolenou,“ řekl pan Vega, když se opřeli do dveří a vešli do barevné restaurace.

Všichni tři pak přistoupili k pultu. Olivia už věděla, co si dá, zato Ivy zabořila nos do nápojevého lístku.

„Rád slyším, že se vaše škola pustila do *Romea a Julie*,“ poznamenal pan Vega.

„Já taky,“ přitakala Olivia. Chystala se totiž ucházet se o roli Julie.

„Pšť, tam v tom okně svítá!“ řekl pan Vega, jednu ruku měl na srdci a druhou natáhl k imaginárnímu balkónu. „Párkrát jsem v mládí hrál *Romea*.“

„Myslíš něco jako: ‚Jaký to neonový horor mučí můj zrak?‘“ zeptala se Ivy.

„To bych si nikdy nedovolil,“ usmál se pan Vega.

U pultu stála ta samá servírka, který tu byla minule. Olivia ji poznala podle náušnic ve tvaru krávy. Vypadala zaskočená jejich návratem. „Vítejte u Pána koktejlů?“ Byla to spíš otázka než obvyklé energické prohlášení. „Namixuji vám váš elixír.“

„Já si dám malé Sušenky se šlehačkou,“ objednala si Ivy.

„A pro mě Mini-mázlý hruškový nášup,“ přidala se Olivia.

Pan Vega soustředěně studoval lístek.

„Co takhle Twišt a...“ začala Ivy s ďábelským úšklebkem na tváři. Byl to právě Twišt a svišt, kvůli kterému pak všichni zpívali.

„Ne!“ skočil jí do řeči pan Vega. Pak si odkašlal. „Já... já poprosím tenhle.“ Ukázal na Kanyštr kyselého jablka a servírce se očividně ulevilo.

„Hned to bude,“ oznámila a chopila se mixéru.

„Ach, Shakespeare,“ zasnul se na vteřinku pan Vega. Potom ze zásobníku ve tvaru krávy vytáhl oranžové brčko. „Do střežu!“ zahlásil a namířil svůj malý plastový meč na Olivii. „Víte, holky, musel jsem se kvůli roli naučit jevištní boj.“

Potom to začal předvádět tak, že zaútočil na Olivii.

„Hele! Vždyť útočíš na bezbrannou holku!“ zakřičela Olivia. Popadla do jedné ruky žluté brčko a do druhé růžové.

„Ještě že máš dýku!“ pronesla jednu z Juliiných vět z poslední scény hry.

„Zásah!“ odpověděl pan Vega a předstírali souboj.

Dokonce si zahráli i zpomalenou scénku, kdy pan Vega sehrál, že ho probodla.

„Při výpravách do Pána koktejlů se pokaždé něco děje,“ prohlásila Ivy suše, když jim servírka podala tři hotové koktejly.

Olivia na svou sestru vyplázla jazyk a šla za ní k boxu pro čtyři u okna. U něj se vznášelo několik heliových balonků s nápisem „rezervace“. Byla ohromená tím, jak se její biotáta chová spontánně a uvolněně.

„Chci jít na konkurz na roli Julie,“ řekla panu Vegovi. Nechtěla mu to přiznat, ale zoufale si přála, aby mohla hrát Julii. A Jackson by hrál Romea.

Byla by to ta nejromantičtější věc na světě, pomyslela si Olivia, kdybychom se poprvé políbili na jevišti v tom nejslavnějším milostném příběhu, který kdy kdo napsal. Nevadilo jí, že se ještě nepolíbili. Věřila, že je na to potřeba ta správná chvíle a ta hra by na to mohla být přímo perfektní.

Pan Vega se uklonil. „Těším se, až tě budu sledovat z první řady.“

„Ehm... bezva!“ Olivia si pomyslně zapsala poznámku, že pokud tu roli dostane, bude muset podplatit uvaděče, aby zařídil, že ani jeden z jejich tátů nebude sedět v první řadě. Rozhodně

je nechtěla mít tak blízko, když plánovala, že se bude líbat s Jacksonem. „Ivy bude dělat inspi-
cientku,“ rozhodla se změnit téma. „A moje ka-
marádka Camilla to bude režírovat. Akorát říka-
la, že plánuje nějaký zvrát.“

„Zvrát v *Romeovi a Julii*?“ divil se pan Vega.
„To nevím, jestli se mi zamlouvá.“

„Mluvil někdo o zvracení?“ zeptala se nevin-
ně Ivy.

„Ne!“ odpověděli Olivia a pan Vega naráz.

Jak pan Vega popíjel svůj koktejl, Ivy ho pečlivě
pozorovala. *Proč nás zase vzal k Pánovi koktejlů?*

„Co tvůj koktejl?“ zeptala se ho.

Pan Vega se přinutil k úsměvu. „Ach ano, je
báječný.“

Tak teď vím jistě, že se něco děje, pomyslela si Ivy.
Táta nikdy neříká slovo báječný. Brutální, bizarní,
bombový, ale nikdy ne báječný.

Nevěděla, jak to z táty dostat. Možná měla
Olivia nějaký plán. Štouchla svou sestru do nohy.

Pan Vega se zrovna díval ven z okna, tak Olivia rty naznačila: „Co?“

Ivy pokynula očima směrem ke svému otci. Olivia vypadala zmateně. Ivy ještě energičtěji trhala hlavou, ale Olivia jen nechápavě pokrčila rameny.

Tak tady intuice dvojčat nezafungovala, pomyslela si Ivy.

„Hele,“ ozvala se Ivy přesně ve chvíli, kdy Olivia řekla: „Takže,“ a pan Vega začal: „Děvčata.“

„Ty první,“ vykřikly Olivia s Ivy jednohlasně směrem k tátovi.

Pan Vega si povzdychl. „Musím vám něco říct.“

A je to tady, pomyslela si Ivy. Aspoň jsem to z něj nemusela páčit.

„Pamatujete, jak jsem jel na tu služební cestu do Dallasu?“ zeptal se.

Olivia přikývla a chtěla dál předstírat, že nic neví, ale Ivy vyhrkla: „Ale ty jsi nejel do Dallasu.“

Pan Vega se právě chtěl napít, ale jeho kelímek mu vyklouzl z prstů a on po něm hrábl a zachytil svůj koktejl dřív, než se stačil vylít po stole. Svůj

nápoj opět opatrně položil a zahleděl se na Ivy.
„Jak to víš?“

„Viděla jsem visačku na tvém kufru,“ přiznala Ivy. „Bylo tam LAX.“

Pan Vega přikývl. „Je to tak, jel jsem do Los Angeles.“

Olivii se ulevilo, že se její biotáta konečně přiznal.

„Co tě proboha vedlo k tomu, abys jel na jedno z nejslunečnějších míst na světě?“ Vůbec to nedávalo smysl. Tátův tajný výlet do Los Angeles, všechno to tlachání a smích a vůbec ten nápad jít sem... Ivy se mnohem víc líbil táta, který na okna věšel těžké sametové závěsy, aby dům zůstal chladný a temný.

„Byl jsem na takové misi,“ pokračoval. „Vím, jak moc je pro vás obě důležitá rodina.“

Ivy se podívala na sestru. Své dvojče potkala teprve na začátku školního roku a trvalo věčnost, než zjistily, kdo jsou jejich skuteční rodiče. Jakmile odhalily, že Ivyin adoptivní otec je ve skutečnosti jejich skutečný táta, přesvědčily ho, aby je vzal na výlet do Transylvánie, aby mohly

poznat své šlechtické upří příbuzné. Bylo úžasné potkat babičku s dědou – hraběte a hraběnku.

„Dostat se k transylvánské části rodiny bylo poměrně jednoduché.“ Všichni tři strávili týden v nádherném paláci jejich prarodičů. „Ale říkal jsem si, že je pro vás důležité spojit se i s druhou stranou vaší rodiny.“

Olivia zalapala po dechu. „Jako s máminou stranou?“

Ivy byla v šoku. Všechno, co věděla o rodině své matky, bylo, že žila na místě jménem Soví Zátoka a že tam byly velké stromy. Vždycky toužila vědět víc. „Proto jsi jel do Los Angeles? Tomu nerozumím. Netušila jsem, že tam máma měla rodinu,“ řekla Ivy.

„Taky nemá,“ ozval se ženský hlas a všichni tři nadskočili.

Ivy vzhlédla a uviděla podivně povědomě vypadající ženu, zhruba stejně starou jako její táta, s jemnými hnědými loknami a modrýma očima. Byla štíhlá a na sobě měla vybledlé modré džíny a vypasovanou červeně košťkovanou košili.

Vypadá, jako by sem přišla rovnou z farmy, přemí-

tala Ivy. *Tak proč mám pocit, že už jsem ji někde viděla?*

Pan Vega se prudce postavil a při tom převrhl oranžový držák na ubrousky. „Jsem moc rád, že jsi přišla.“ Ta žena se ani nepohnula, aby mu podala ruku. Jen zírala na Ivy a Olivii. „Ale jsi tu brzy,“ zašeptal.

„Proboha, Charlie,“ řekla nahlas a zadívala se na hodinky. „Sedm minut přece není o tolik dřív!“

Charlie? zděsila se Ivy. Nikdo tátovi neříkal Charlie. Tedy nikomu to nikdy neprošlo. *Proč ji neopravil?*

Začaly mu rudnout tváře a Ivy poznala, že se hodně drží, aby něco neřekl.

„Navíc,“ pokračovala svým jemným jižanským přízvukem, „nehodlám stát na ulici. Pobíhá tam nějaká šílená ženská a huláká do telefonu.“

„Zrovna jsem se o tobě chystal říct holkám,“ vykoktal pan Vega a nemotorně se snažil nacpat ubrousky zpátky do držáku. „Kdybys mi jen dala trochu víc času...“

„Tak už jim nic říkat nemusíš,“ rozzářila se.

„Teď už mě stejně vidí.“ Roztáhla rty do úsměvu, ale její oči se nesmály. Působila nervózně.

Olivia vypadala, jako by ji přinutili se připojit ke konkurenčnímu družstvu roztleskávaček a ona neznala žádné kroky.

Co se to proboha děje? Ivy tenhle divný pocit zažila jen jednou, když se poprvé tváří v tvář potkala se svým dvojčetem.

Pan Vega se otočil ke svým dcerám. „Doufal jsem, že vás na tuhle chvíli připravím lépe. Ale když už je tady... Děvčata, chtěl bych vám představit vaši tetu Rebeku.“

Ivy to konečně pochopila. Ta žena jí připadala tak povědomá, protože vypadala *přesně* jako její biologická matka.

Olivia zalapala po dechu. „Vy jste sestra naší mámy.“

„Nejen její sestra.“ Rebeka se odmlčela a pohlédla z Ivy na Olivii. „Jsem její dvojče.“

❧ KAPITOLA 2 ❧

„To jsem já,“ řekla teta Rebeka a vřele se usmála.

„A vy dvě jako byste mámě z oka vypadly.“

Byla pochopitelně starší než fotka, na které viděly svou mámu, a taky měla jiné vlasy, ale bylo to jasné. Vypadala úplně jako jejich máma – stejný rošťácký úsměv, stejná oválná brada. Ivy to tak zaskočilo, že nedokázala nic říct.

„Netušila jsem, že měla dvojče,“ řekla Olivia a pod stolem chytila Ivy za ruku.

Před pár měsíci, když se Ivy dozvěděla, že jejich máma zemřela při porodu, pocítila prázdnotu,

jako by jí něco chybělo. Teta Rebeka byla její opravdové mámě asi nejbližší, a navíc byly dvojčata. Ivy stiskla sestře ruku.

„Kéž byste se o mně dozvěděly dřív,“ řekla teta Rebeka a vrhla pohled na pana Vega. „A kéž bych já věděla o vás.“

A jéje, Ivy si uvědomila, že mezi těmi dvěma je jakési napětí. *Tak proto nás vzal k Pánovi koktejlu. První zákon noci.* Nikdo z lidí totiž nesmí vědět o existenci upírů – Olivia byla vzácná výjimka –, a tak musel být pan Vega moc opatrný, aby Rebeka nezachytila ani kousíček pravdy. Méně upírské místo, než je to, kde mají neonové poutače a zásobníky na brčka ve tvaru krávy, najít nemohl.

A Ivy došlo, že to byl důvod, proč pan Vega nikdy neřekl tetě o dvojčatech a jejich rozdělení.

Ivy chtěla narušit to napětí. „Tak tě rády poznáme teď.“

Pan Vega začal vysvětlovat: „Věděl jsem, že dřív v L.A. bydlela, ale...“

„Ale před pár lety jsem se přestěhovala,“ skočila mu do řeči Rebeka. „Můžu vás teď obejmout?“

Ivy přikývla a spolu se sestrou vstala. Jejich

teta voněla po seně a kávě a její objetí připomínalo teplou, měkkou deku. Ivy přemítala, jestli by objetí od mámy bylo stejné. „Když jsem zjistil, že jsem na špatném místě...“ začal znovu pan Vega, ale Rebeka jej opět přerušila.

„Chci o vás dvou vědět všechno,“ řekla teta a oči jí zářily, když si sedala vedle pana Vegy (ovšem s dostatečnou vzdáleností od něj). „Povídejte, jak to celé bylo?“

„No,“ začala Olivia, „s rodiči – s mými adoptivními rodiči – jsme se na začátku školního roku přistěhovali do Franklin Grove a nemohla jsem tomu uvěřit, když jsem poprvé potkala Ivy.“

„To chápu!“ přikývla.

„Byly jsme úplně odlišné, ale hned jsme si padly do oka,“ pokračovala Olivia. „Ukázalo se, že mít dvojče má své výhody.“

Tetě Rebece zajiskřilo v očích.

Zajímalo by mě, jestli se s mámou taky občas prohodily, zamyslela se Ivy.

Takové záměny měla dvojčata nejraději. „Určitě máš spouštu historek o mámě, které nám budeš vyprávět, vid’?“ zeptala se Ivy.

„To rozhodně,“ usmála se Rebeka. „A vyměním je za třináct let vašich životních událostí.“ Pohledem zavadila o pana Vegu, který si založil ruce a mračil se.

Ivy bylo jasné, že se do táty naváží, ale nebylo to fér. Měl dobrý důvod pro to, co udělal. Měl za to, že kdyby lidé a upíři žili spolu, vedlo by to jen ke katastrofě, a tak sestry rozdělil, aby je ochránil. I když to tetě Rebece nikdy nebudou moct vysvětlit, obě to chápaly a Rebeka by ho neměla odsuzovat za to, že udělal, co mohl.

„Tati,“ obrátila se na něj Ivy, a záměrně mu tak dala šanci něco říct. „Jak jsi tetu našel, když jsi zjistil, že se přestěhovala?“

„No, nevzdal jsem to hned u prvního zádrhelu,“ vysvětloval a měl očividnou radost, že se změnilo téma. „Tak jsem se trochu poptal v domě. Nakonec mi jedna z jejích sousedek řekla, že se přestěhovala zpátky do...“

„Posledních šest let bydlím v Beldrake,“ prohlásila. V ruce držela nápojový lístek, ale ve skutečnosti se na něj vůbec nedívala. „Na ranči, kam jsme s vaší mámou jako malé jezdily na léto.“

Ivy viděla, jak se její táta snaží nevypadat naštvaně, když ho teta pořád přerušovala. *To on ji přece jel hledat*, říkala si Ivy.

„Beldrake je kousek odsud!“ vykřikla Olivia. „Je to ani ne půlhodina cesty.“

Rebeka přikývla. „Stýskalo se mi po životě s koňmi, když jsem bydlela v Los Angeles, a když jsem zaslechla, že je ranč na prodej, nemohla jsem odolat.“

„Dáš si něco, Rebeko?“ zeptal se pan Vega a postavil se, ale ona jen mávla rukou. „Tak já vám přinesu alespoň pár sušenek.“ A odšoural se k pultu.

„Musela jsem ho koupit, i když jsem na něj neměla.“ Pohodila svými kudrnatými vlasy. „Ten ranč pro nás obě hodně znamenal. A nejoblíbenější kůň vaší mámy tam pořád je, jmenuje se Štístko.“

Olivia vypadala tak nadšeně, až Ivy přemítala, jestli tam začne poskakovat. „To je tak úžasné!“ prohlásila.

Ivy to zas tolik nevzrušovalo. Se zvířaty se nikdy moc nekamarádila. Jediný mazlíček, kterého

kdy měla, byl bílozrzavý křeček jménem Flíček. A ten utekl pokaždé, když se mu naskytla příležitost. Jen doufala, že se z koní nevyklubou obrovské verze Flíčka.

Teta Rebeka tleskla rukama. „Božítku, teď jsem dostala úplně nejlepší nápad. Měly byste ke mně přijet na víkend!“

Pan Vega, který se právě vracel ke stolu, málem upustil talíř se sušenkami. „O tom jsme si chtěli ještě promluvit, Rebeko. Ještě jsem neměl příležitost se holek zeptat, jestli by vůbec chtěly.“

„Tak co, děvčata?“ zvolala s rozzářenýma očima. „Chcete přijet? Moc ráda bych vás poznala a taky potřebuju na ranči trochu pomoci.“

Ivy bylo líto táty, ale chtěla vidět místo, kde její matka prožila dětství, a také si poslechnout tetino vyprávění.

„Ano, prosím!“ vykřikla Olivia. „Jen se musím zeptat rodičů.“

„Docela bych jela,“ přiznala Ivy.

„Dovolím vám to,“ řekl obměkčený pan Vega, „pokud budete mít hotové úkoly a Olivii to nebude zasahovat do konkurzu.“

„Páááni!“ vyjekla nadšeně Rebeka. Ivy uvažovala, jestli takhle bude vypadat Olivia, až bude dospělá. „Konkurz? A na co?“

„Ucházím se o roli Julie,“ řekla trochu oštychavě Olivia. „Ale konkurz je až v pondělí, takže mi ta návštěva do něj nijak nezasáhne.“

„Já zbožňuju *Romea a Julii!*“ spráskla ruce Rebeka. „Klidně pak můžeš na ranči cvičit, až tu roli dostaneš. Je tam takový klid. A dám pozor, abys měla čas i na úkoly. To bude paráda!“

Pan Vega si povzdychl.

Olivia se rozzářila.

Ivy nadskočila, když někdo zaklepal na okno.

Pak se ale zazubila, když si uvědomila, že ty černé vlasy a krásný úsměv patří jejímu klukovi Brendanu Danielsovi. Zašilhal a udělal na ni obličej, a tak na něj Ivy vyplázla jazyk. Potom Brendan zamával na ostatní u stolu.

„Kdo je to?“ mračila se Rebeka. „Mám zavolat ochranku?“

„Ne, ne!“ zasmál se pan Vega. „To je Ivyin přítel.“

„Aha,“ řekla teta, ale její výraz se nezměnil.

